

og hvad det nu atter slutter sig til iaar, — nemlig med Hensyn til Betydningen af, om Reserverfonden naaede den Grændse, der er fastsat i Statuterne. Det er ganske sikkert, at den efter Bestemmelsen der ikke maa overstige et vist Beløb, men indtil denne Grændse er naaet, skal der aarlig henlægges 10 pCt. til den; anden Mening kan Bestemmelsen ikke have. Det er ikke sagt, til hvilken Tid det skal naas, eller at det overhovedet skal naas til nogen Tid — det staar ikke i Statuterne — men for Statskassen kan det have Betydning, at det naas. Derfor har det ogsaa Betydning for den, hvorledes Reserverfonden anvendes, og om dette sfer paa den Maade, Finantsubvalget for to Aar siden udtalte, hvilken Udtalelse blev tiltraadt af Indenrigsministeren. Naar denne Anvendelse af Reserverfonden, som Regjeringen og Finantsubvalget dengang vare enige om, bliver fastholdt, vil den omhandlede Grændse naas inden en passende Tid, og naar man veed dette, turde det ikke være uberettiget fra Rigsdagens Side at holde paa, at Reserverfonden i Virkeligheden begrænses paa den Maade, som dengang blev aftalt. Ved Udgangen af 1873 udgjorde Reserverfonden 388,000 Rd., medens Aktiekapitalen paa samme Tid var 10 Millioner. Nu er den omtrent 13 Millioner, eller maa antages at være det, saasnart de for det nordvestjællandske Baneanlæg fornødne Aktier ere udstedte, og hvis det sjællandske Jernbaneselskab vedbliver at udvide sine Anlæg paa Sjælland, er det meget sandsynligt, at Aktiekapitalen fremdeles vil stige. Smid- lertid er Aktiekapitalen ikke saa stor, som den efter min Mening burde være, thi en stor Del af Anlægskapitalen er ikke tilveiebragt ved Aktier, men ved Prioritetslaan, og man har, da man gav Tilladelse hertil, forømt at bestemme, at Grændsen for Reserverfonden skulde forhøjes til et Beløb, som svarede til det, Aktiekapitalen og Prioritetslaanene tilsammen udgjorde. Ved Udgangen af 1873 var omtrent $\frac{2}{3}$ af Anlægskapitalen tilveiebragt ved Prioritetslaan, saaledes at den samlede Kapital var 16,500,000 Rd., og den vil med Aktierne til det nordvestjællandske Jernbaneanlæg blive 19,500,000 Rd. Grændsen for Reserverfonden vil da være 1,300,000 Rd., hvilket altsaa ikke vil være mere end $\frac{2}{3}$ af, hvad Reserverfonden burde være, hvis Grændsen tillige var sat efter Prioritetslaanene. For Statskassen har det selvfølgelig Interesse, at det sjællandske Jernbaneselskabs Reserverfond er saa stor, som den kan blive til den Tid, da Staten overtager Banerne. Hvad man end fra Selskabets Standpunkt kan have at indvende derimod, er Statskassens Forbring paa, at Reserverfonden virkelig forhøjes dertil, ogsaa berettiget, naar man ser hen til, at dette Selskab baade har Statens Garanti, og tillige nyder særlig Beskyttelse med Hensyn til sine Jernbaneanlæg paa Sjælland, samt naar der fremdeles henses til, at baade Regjeringen og

Rigsdagen virkelig ere enige om den Regel for Anvendelse af Reserverfonden, som Finantsubvalget har opstillet.

Indenrigsministeren (Lobjefsen): Med Hensyn til de stillede Endringsforslag skal jeg tillade mig følgende Bemærkninger. Forslaget under 138 maa jeg anbefale, saaledes som det er stillet. Forslaget under Nr. 139 gaar ud paa, at man ved en Afstemning over Medfattelsen af Beløbet skulde ville tilsendegive sin Tilslutning til Udvalget med Hensyn til Spørgsmaalet om Overingenieurs Forbliven i Sjælland; men det forekommer mig unegtelig, at en saadan Afstemning, stillet paa en saadan Maade, just ikke er saa meget bevisende. Hvis Udvalget vilde have taget den heroiske Beslutning at forpaa Beløbet, kunde jeg endda tænke mig, at en Afstemning, der sluttede sig til Udvalget i denne Henseende, kunde vise Noget; men hvorledes en Afstemning over en Medfattelse af det Beløb, der skal tillægges Statsbanernes Overingenieur i Kontorhold, tillige skal kunne vise Erkjendelsen af, at han skal forblive i Sjælland, indser jeg ikke. Jeg forstaar ikke, hvorledes det kan være en Form, hvorunder der kan fremkomme en Beslutning, som kan tillægges en saadan Betydning. Jeg tillader mig hertil at sige, at det i Indenrigsministeriets Skrivelse kun er udtalt, at man vil tage under Overveielse, hvorvidt Overingenieuren burde flytte fra Sjælland til Kjøbenhavn, hvilket naturligvis, da Skrivelsen fremkom, stod i Forbindelse med de Forhaabninger, man da havde om at kunne afslutte Jernbanerne paa Bestyksen noget tidligere, end der nu er Udsigt til. Jeg behøver ikke at udtale, at enhver god Grund, der fremføres om, hvorvidt en saadan Flytning bør foretages eller ikke, vil blive medoptagen under Administrationens Overveielse i saa Henseende uden Hensyn til nogen Afstemning. Jeg mener, at enhver god Grund, selv om den kun kommer fra et enkelt Medlem, bør tages under Overveielse, naar Bestutningen skal tages af Administrationen, der paa dette Omraade jo maa være den Æneste, som har den afgjørende Myndighed. — Hvad angaar Forslaget under Nr. 140, vilde jeg noget beklage, om man her vilde slutte sig til Flertallet, thi jeg tror, at det nu maa anses for at være tilstrækkeligt overveiet og givet, at Bamdrup er det Sted, hvor et saadant Anlæg maa indrettes. Naar det ærede Medlem her lige overfor (S. Maden) yttrede, at han havde hørt Udtalelser af forskellige Kreaturhandlere om, at de maatte ønske at vælge, hvor de vilde opstalde deres Kreaturer, tror jeg at maatte gjøre det ærede Ting opmærksom paa, at man ikke vil kunne tillægge en saadan Udtalelse nogen Betydning. Det er jo givet, at det maa staa enhver frit for, hvor han vil opstalde sine Kreaturer, naar han overhovedet vil gjøre Holb ved Kreaturerne, inden de ere førte til Enden af